

LBRIS

We know
books

Anrona

7 suflete

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANRONA

7 suflete / Anrona —Snagov : Letras, 2022
ISBN 978-606-071-853-6

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-854-3

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Anrona

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:
edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

Cuprins

Începutul	5
Copilăria și visele.....	7
Sufletul numărul 1.....	14
Sufletul numărul 2.....	19
Sufletul numărul 3.....	27
Sufletul numărul 4.....	42
Sufletul numărul 5.....	46
Sufletul numărul 6.....	51
Sufletul numărul 7.....	75
Epilog.....	87

Începutul

Să începi ceva e minunat, fiecare nou început are o vibrație aparte, are un miros specific, proaspăt, dar trebuie să îți dai seama singur de unde exact se termină un lucru și începe altul, este o limită fină care face diferența. Pentru un fost copil dislexic și un adult conștient de dislexia sa ușoară, să știți că îmi este puțin dificil să vă relatez exact povestea mea în așa fel încât să îmi permită să vă împărtășesc experiențele, sentimentele, exploziile de emoții trăite alături de cele 7 suflete, dar am să mă străduiesc să o fac cât mai bine posibil. E povestea vieții mele, 7 suflete sunt, la propriu și la figurat, cele care m-au modelat și au reușit să mă transforme dintr-un simplu om în cel mai fericit pământean. Astăzi sunt un om împlinit, fericit, iubit, recunoscător și cu credință în suflet pentru că am avut parte de 7 lecții majore din partea vieții.

Astăzi știu că, orice îmi rezervă viața, sunt pregătită să îi mulțumesc, să accept și să văd mereu binele din orice situație, astăzi știu că nu există negru fără alb, lumină fără întuneric și soare fără nori. Astăzi m-am trezit fericită pentru că știu că e alegerea mea, eu aleg în fiecare dimineață să fiu fericită, indiferent de ce urmează să se întâmple pe parcursul unei zile din viața mea. Acum conștientizez că e alegerea mea cum reacționez emoțional și fizic la situații diferite din viață.

Copilăria și visele

Copil fiind, mi-am conștientizat gândurile ca fiind un lucru separat de mine, adică eu le observam și le auzeam, dar nu mă identificam total cu ele. Simțeam mereu că eu sunt mai mult de atât, nu doar niște gânduri, dar în același timp simțeam cum gândurile mele sunt responsabile în mare parte de ce se întâmplă în realitatea mea. Toate gândurile pe care le alimentam cu energie și atenție maximă prindeau viață în tărâmul realității cotidiene, așa că am început să multiplic gânduri amoroase, povești de dragoste ca în filme, ceea ce este normal la o adolescentă de 13 spre 14 ani. Hormonii mă invadau din fiecare unghi al corpului meu și povestea mea de dragoste imaginară creștea pe zi ce trecea. Ajunsesem în stadiul în care deja corpul meu simțea fiorii presupusei întâlniri cu iubirea vieții mele. Eram convinsă că totul se va întâmpla așa cum îmi imaginam eu, nu aveam îndoieli deloc. La momentul acela eram mai băiețoasă, arătam ca un băiat, mă purtam ca un băiat și vorbeam ca un băiat. Toată ziua eram cu băieții și făceam parte din gașca lor, feminitatea nu era tocmai o calitate forte de-a mea. Băieții mă priveau ca pe un frate de-al lor, nicidecum ca pe o fată care ar stârni vreun interes amoros din partea lor. Deci vă dați seama că gândurile mele legate de o poveste de dragoste nu prea se potriveau cu realitatea, dar asta nu mă oprea să visez frumos.

Viata însă îmi oferise privilegiul de a-mi confirma povestea mea închipuită mai repede decât speram, iubirea vieții mele era pe cale să mă cunoască, și nu oriunde, ci ACASĂ la mine în sufragerie. Ce poveste, ce coincidență să fie așa de mare încât el să mă aștepte acasă. Pare greu de crezut, dar e adevărat tot ce vă spun, toată familia mea știe povestea noastră. A venit în vizită la sora mea cea mare, Andrea, sufletul meu pereche era unul dintre cei mai buni prieteni de-ai ei din liceu și era musafirul nostru atunci. Sora mea fiind mai mare cu 4 ani decât mine, evident că relația noastră nu era încă foarte armonioasă, eu având 13 și ea 17 ani, tocmai de aceea eu nu prea știam nimic despre viața ei personală. A fost puțin întortocheată povestea, pentru că iubirea vieții mele, care acum avea un nume, ROMI, avea un frate mai mare și i-a făcut cunoștință cu sora mea și uite așa au devenit iubiți cei doi frați ai noștri. Colac peste pupăză, invitându-l la noi acasă, Andrea mi-a făcut mie cunoștință cu Romi, urmând ca mult mai târziu să devenim și noi iubiți. Ei urmau să se despartă, realizați voi oare ironia, teatrul și marea scenă a vieții în care noi toți suntem doar niște actori?

În acel moment, când i-am întâlnit privirea pentru prima dată, am știut că el e cel pe care îl așteptam, cel pe care mi l-am imaginat, sufletul meu pereche. A fost momentul vieții mele, toți porii mei erau entuziasmați, sufletul mi s-a cutremurat și inima a plâns de fericire că l-am găsit. Cuvintele sunt de prisos, nu poți exprima trăirea, sentimentul, revelația este doar a ta proprie cu incapacitatea de a putea vreodată să încerci să o transmiți cuiva. Ziua aceea a trecut pentru majoritatea oamenilor ca o zi obișnuită, dar pentru noi doi nu a fost deloc așa. Am încercat să îngheț timpul, dar am realizat rapid că nu este posibil, timpul își făcea treaba în continuare și trecea fără să îi pese de noi. Zilele, lunile și anii treceau, eu îl purtam mereu în suflet și în minte știam că o să vină momentul

când vom fi împreună pentru totdeauna. Am avut răbdare pentru că știam ce urmează să se întâmple. De-a lungul anilor ne-am mai întâlnit la diferite evenimente, sărbători cu familia și la fiecare întâlnire cu el îmi reconfirmam povestea, iubirea vieții mele mă aștepta oricât era nevoie. Aștepta să cresc, să mă maturizez ca să putem fi împreună, între noi sunt 6 ani diferență, eu aveam 13 ani și el 19 la prima întâlnire. După 6 ani în care ne-am transformat amândoi, eu devenisem o femeie frumoasă, modestă ;-)) și destul de matură pentru vârsta aceea. Eu eram în primul an de facultate, el și-a împlinit visul de a deveni un fotbalist bun de Liga 1: juca la Politehnica Iași și avea tot ce își putea dori un bărbat de vârsta lui, prieteni mulți, faimă, bani, casă, mașini și femei frumoase în jurul lui, dar nu mă avea pe mine încă, deci bănuiesc că nu era tocmai împlinit ;-))).

Pe 1 Martie 2005 s-a trezit primăvara și eu m-am trezit odată cu ea. Am așteptat destul să îmi trăiesc povestea. Am pus mâna pe telefon și i-am scris un mesaj scurt, prin care să îi reamintesc de mine, de noi... pentru că știam că și el simte la fel, chiar dacă niciodată nu mi-a spus-o până atunci.

Din ziua aceea am vorbit zilnic și viața mea parcă s-a oprit în loc. Timpul părea că s-a dilatat și totul era în suspensie, simțeam că plutesc, că am intrat într-o altă dimensiune a realității. Exact după 24 de zile de la prima conversație, Romi a venit acasă să ne întâlnim. Am crezut că o să-mi explodeze inima de fericire, de iubire, de nerăbdare să fiu cu el. Avea două zile libere și a străbătut jumătate de țară ca să le petreacă cu mine. Zici că aveam 5 ani din nou, timpul se juca și cu mine, clar mă pune în situații stânjenitoare, trecând de la o vârstă la alta în câteva secunde.

Prima noapte petrecută împreună a fost și prima mea noapte de dragoste. Corpul și sufletul meu nu au mai fost atinse de nimeni.

L-am așteptat pe el și așteptarea a meritat tot efortul, pentru că corpul meu era în mâinile lui ca un instrument muzical, la care doar el știa să cânte. Simțeam cum corpul meu îl recunoaște, ca și când a făcut parte din mine cândva. Era atât de natural, frumos și de plăcut, încât îmi doream să nu se termine noaptea nicicând. „Am ajuns în rai”, era gândul meu în acea seară. După două zile și două nopți petrecute împreună, mi-a fost destul de greu să îi dau drumul să plece, dar nu am avut de ales în momentul respectiv.

Zilnic mesaje, telefoane, sfârșituri de săptămână nebune, fugea câte 400 de kilometri ca tot a cincea zi să ne putem întâlni și totul era atât de bine, încât nu ne mai ajungeau doar două zile pe săptămână. După trei luni petrecute pe drumuri, mi-a cerut să plec cu el și să ne mutăm împreună la Iași, un oraș de suflet pentru amândoi. De atunci nu ne-am mai despărțit nicicând. A fost și e în continuare o poveste de dragoste până la sfârșit.

Mi-am dorit dintotdeauna copii. De mică îmi plăceau copiii și să petrec timpul cu ei, de aceea destul de des aveam grijă de copiii vecinilor mei. Am visat la familia mea perfectă cu Romi și doi copii. Aveam adevărate scene în minte în care efectiv vizualizam casa, pe noi doi îmbrățișați pe terasa casei noastre privind fetele jucându-se cu câțelul în curte.

DA, toate s-au întâmplat cu adevărat.

Să trecem mai departe, aceasta a fost o parte esențială a poveștii fără de care viața mea nu ar fi fost o poveste minunată.

Mulțumesc din suflet vieții, destinului, Creatorului sau cum vreți voi să numiți acel ceva ce este mai mare decât noi și totuși e în noi.

Datorită trăirilor atât de opuse ale vieții, trecând de la extaz la agonie și invers, am realizat că nu poți să te bucuri cu adevărat de extaz decât trecând prin agonie înainte.